SASQUATCH

ERIC S. BROWN

Eric S. Brown

Sasquatch!

versiunea în limba română

UNCRIS

Jeepul era oprit de-a latul în mijlocul drumului, blocându-l complet. Billy ţinea mânerele mitralierei grele montate în spate, dar nu atât de ferm pe cât şi-ar fi dorit... datorită fricii. Era nou în Garda Naţională, iar aceasta era prima sa misiune pe teren. Se înrolase pentru a obţine banii de care avea nevoie pentru şcoală.

De foarte mult timp nu mai existase un atac terorist real asupra Statelor Unite şi, în general, erau vremuri de pace, aşa că îşi imaginase că era un moment sigur ca să se înroleze. Partidul ceva mai liberal care venise la putere la ultimele alegeri lăsase de o parte aşa zisul Război al Terorii şi orice alt război sau acţiune poliţienească de care se putea dispensa. Buletinele de ştiri erau pline cu rapoarte despre militarii rechemaţi acasă. Billy îşi imaginase că era ceva sigur să se înroleze, crezând că cel mai rău lucru care i se putea întâmpla ar fi fost să încarce saci cu nisip în zonele inundate şi să ajute victimele dezastrelor.

Jackson, pe care majoritatea îl numeau doar *Sarge*[1] stătea la vreun metru de jeep. Acesta şi-a scos o ţigară din pachetul aproape gol şi a aprins-o. Billy îl privea cu un sentiment de teamă şi respect. *Sarge* participase la acţiuni reale, prin toate părţile lumii. Cum dracu de eşuase aici, în mijlocul *pustietăţii*, Carolina de Nord, era un lucru pe care Billy nu-l putea pricepe. *Sarge* era un tip dur: bătăile din baruri – în afara orelor de serviciu – erau legendare, chiar şi printre noii recruţi.

Pullman se mişca pe drum de cealaltă parte a jeepului. Dar măcar el părea mai puţin temător. Asta îl liniştea oarecum pe Billy, pentru că era speriat şi nici măcar nu ascundea faptul. Palmele îi erau transpirate de la strânsoarea armei şi putea simţi cum îi duduie inima în piept.

Aşteptau în linişte de mai bine de trei ceasuri. Billy nu mai putea îndura. Şi-a adunat curajul şi i s-a adresat lui *Sarge*:

— Hei, *boss*, chiar crezi în aiureala asta despre care ei zic că e ceva real?

Sarge a tras lung din ţigară, apoi s-a întors cu faţa spre el. Obrajii lui Billy s-au înroşit în timp ce *Sarge* îl măsura de sus până jos.

— E prima ta misiune pe teren, nu-i aşa, puştiule?

Billy a dat din cap.

— Cum de ne alegem numai noi de fiecare dată cu începătorii? a întrebat Pullman, apropiindu-se de jeep, cu carabina M-16 atârnându-i lateral-în faţă.

---

[1] Sergeant – sergent. Este o cutumă neoficială, dar tolerată, în armata americană de a se folosi prescurtări pentru unele grade militare: *sarge (sergeant), gunny (gunnery sergeant), chief (chief petty officer*) etc. Imposibil de tradus în lb. română: cei născuţi „mai înainte” îşi amintesc că în timpul stagiului militar atunci când te adresai unui *sergent-major* cu apelativul prescurtat *„do'major”* urma urletul de rigoare *„da' ce, bă, sunt notă muzicală*?”.

— Ciocu' mic! s-a răstit *Sarge* la Pullman, fără să-şi ia ochii de la Billy. Uite care-i treaba, flăcău, nu e treaba noastră să credem sau nu, noi doar executăm ordinele. În acest caz, asta înseamnă că dacă ceva înalt de trei metri şi păros năvăleşte dintre copaci, noi tragem în plin şi le lăsăm trupurile să putrezească drept avertisment pentru alţii care s-ar putea să vină asupra noastră, şi vom continua să facem asta până ce primim alte ordine.

Pullman a pufnit dispreţuitor şi a continuat.

— Şezi blând, ţâcă. Nimic din astea nu e adevărat. Totul e o acoperire pentru ceva. Aşa trebuie să fie. Nu se poate să existe acest Bigfoot pe Pământul lui Dumnezeu.

— Deci, ceea ce zic ei despre creaturile care au ras oraşul din josul drumului sunt doar o adunătură de minciuni? a întrebat Billy, departe de a fi convins.

— Nu zău, măi ţâcă? râse Pullman. Un întreg trib de Sasquatch turbaţi s-au hotărât brusc să iasă din păduri şi să înceapă să ucidă oameni? N-are nici un sens. *Chestiile* astea, dacă chiar există, până acum s-au ascuns – iar deodată îşi schimbă comportamentul şi devin ucigaşe? Ce speră să câştige distrugând un oraş şi arătându-se lumii? E mai credibil că este o povestioară-gunoi aruncat publicului pentru a-i distrage atenţia de la ceea ce se întâmplă cu adevărat.

Sarge şi-a aruncat chiştocul la pământ şi l-a zdrobit cu călcâiul.

— Pullman, eşti la fel de prost ca şi puştiul. Cum spuneam, nu este treaba noastră să gândim. Treaba noastră este să ucidem orice ar încerca să treacă de noi pe aici, indiferent dacă este un dilimache echipat într-un costum de maimuţă sau ceva real. Menţinem linia aici, indiferent de cine sau ce apare.

Noaptea era rece şi sudoarea care îmbibase uniforma lui Billy nu o făcea cu nimic mai caldă. Tremura şi-şi dorea ca mizeria asta să se termine cât mai repede. Înainte de a pleca de la bază, ultimele frânturi de informaţii pe care le văzuse numeau asta *Apocalipsa* . De când micul orăşel Babble Creek fusese distrus indiferent de ce/cine, au existat rapoarte de pe întreg teritoriul ţării că Bigfoot atacă. Nu obişnuitul fel de apariţii, ci mărturii despre Bigfoot, sau cete întregi de asemenea *chestii*, care atacă şi sfâşie pe oricine întâlneşte. Billy nici nu ştia ce să creadă. Nu crezuse niciodată în povestioare cu Sasquatch, monstrul din Loch Ness, sau OZN. Tatăl său a fost vânător întreaga sa viaţă pe aceste meleaguri, înainte să fie doborât de cancer acum doi ani, dar nici măcar o singură dată nu a spus că s-ar fi întâlnit cu asemenea *creaturi*.

Totuşi, Billy şi-a dat seama că se va întâmpla ceva, altfel ei trei n-ar fi acum aici doar ca să le îngheţe curul. *Sarge* părea să creadă că Garda, la fel ca şi Armata era plină de REMF[2] pe care nimic nu-i bucură mai mult decât să găsească metode noi şi crude prin care să-i facă să sufere pe ei, cătanele. Billy trebuia să fie de acord că ideea de Apocalipsă Sasquatch chiar suna nebuneşte. Erau destui dilimandrii care credeau că apocalipsa zombi era iminentă, dar hoarde de Bigfoot care să declare război omenirii? Asta era ceva nebunesc.

— *Sarge*? l-a chemat Billy din nou. Chiar dacă ce spun ei este real, acolo nu pot fi prea multe creaturi, nu-i aşa?

— De unde dracu să ştiu eu, puştiule? Eu sunt soldat, nu cripto-zoolog.

— Cum ar putea să fie acolo?

Pullman şi-a sprijinit carabina de jeep, ca să-şi scoată şi el o ţigară din propriul pachet.

— Dacă aceste creaturi există este imposibil să fi putut rămâne ascunse atâta vreme în pădurile de acolo.

— Pullman, nu ştim nimic despre creaturi, a precizat sec *Sarge*, spre surprinderea lui Billy. Nu ştim unde trăiesc. Nu ştim ce fac acolo, în păduri. Nimic. Cine poate ghici câte sunt sau ce au de gând să facă?

Liniştea domnea în aer ca o forţă tangibilă în jurul lui Billy, până ce Pullman a dat răspunsul.

— Cred că nimeni.

Şi-a pus ţigara între buze, a recuperat arma şi s-a dus înapoi la locul său de pe drum, fără a mai scoate un cuvânt.

Sarge se uită spre Billy.

— Te simţi bine acolo sus, puştiule?

De sus, din spatele jeepului, Billy a confirmat dând din cap.

— Bine, pentru că..., a început *Sarge*, dar indiferent ce-o fi vrut să spună, s-a pierdut, acoperit de nişte urlete jumătate omeneşti, jumătate animalice, venite de undeva din direcţia Babble Creek.

Sarge şi Billy s-au oprit din discuţie, văzând valurile de monştri ce înaintau spre ei. Creaturile aveau în jurul a trei metri înălţime şi erau acoperite cu blană închisă la culoare, mată. Acolo unde cu câteva clipe mai înainte fuseseră liniştiţi,

---

[2] REMF - Rear-echelon motherfucker - expresie peiorativă prin care sunt desemnaţi cei ce stau departe de lupta reală, dar au „opinii profesionale” despre aceasta. O variantă elegantă ar fi: *rear echelon paper pushers*.

apropiindu-se pe nesimţite, paşii lor răsunau acum pe drum precum tunetul, în timp ce năvăleau. Gurile le erau schimonosite şi scoteau urlete furioase, iar ochii roşii ardeau de furie şi ură.

Pullman alerga spre jeep trăgând rafale scurte cu carabina, peste umăr, în hoarda ce înainta, scoţându-i pe Billy şi *Sarge* din starea de şoc. *Sarge* s-a întors, smulgându-şi propria M-16, Apoi a tras rafală după rafală în creaturi. Billy a răsucit afetul mitralierei de calibrul .50 către bestii şi a deschis focul asupra lor. Gloanțele lui *Sarge* şi Pullman păreau doar să înfurie şi mai mult creaturile ce se apropiau, fără să le încetinească, însă Billy le dobora rânduri întregi. Gloanțele de calibru mare săpau adânc în rândurile dese de monştri, fiecare proiectil făcând mai multe victime. Creaturile cădeau, cu picioarele împiedicate în propriile intestine, şi acopereau şoseaua. Multor altora, le spulberau bucăţi întregi din carnea trupurilor. Un monstru chiar şi-a pierdut un braţ şi s-a oprit brusc din alergare ca să se holbeze la sângele ce ţâşnea din ciotul rămas. Dar rezistenţa era inutilă; blestematele de creaturi erau mult prea numeroase.

Când acestea au ajuns la poziţia lor, *Sarge* a răcnit comanda de retragere, dar Billy habar nu avea unde să se ducă. Mai multe bestii ieşeau dintre copacii din jurul lor. Una l-a ridicat pe *Sarge* ca pe un pai şi l-a scuturat prin aer până ce l-a rupt complet în două. Cu un urlet, a aruncat bucăţile în direcţii diferite. Billy a răsucit mitraliera ca să-i poată trimite creaturii o rafală de foc drept în piept. Aceasta a implodat sub forța şuvoiului de gloanțe ce o loveau, iar jeturi de sânge acopereau asfaltul din jur. Corpuri contorsionate rămâneau nemişcate pe drum în timp ce celelalte creaturi năvăleau asupra sa. Billy a menținut poziția. L-a putut auzi pe Pullman răcnind în spatele său, dar nu a îndrăznit să se întoarcă pentru a vedea ce i se întâmplă.

Billy a ținut degetul apăsat pe trăgaciul mitralierei, smucind-o sălbatic de la stânga la dreapta într-un arc de cerc larg, încercând să doboare cât de multe bestii putea. A simţit o pereche de mâini pe umeri, apoi a fost smuls din spatele mitralierei şi aruncat pe şosea. S-a lovit tare de pavaj. Durerea cumplită pe care a simţit-o l-a făcut să înțeleagă că brațul drept i s-a frânt sub greutatea propriului trup. Pe când bestiile se apropiau de el, se străduia să-şi scoată pistolul din tocul de la coapsă. Duzini de mâini păroase l-au apucat, sfâşiindu-i carnea. A răcnit, cu ochii plini de lacrimi şi spaimă, apoi... durerea a fost cumplită. A văzut una dintre bestii

ridicându-i piciorul stâng către dinţii galbeni, iar alta îi trăgea din burtă intestinele lungi şi sângerânde.

Auzise că un cap retezat mai trăia încă vreo câteva secunde după ce era retezat, şi curând a aflat că este adevărat.

Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost marginea pădurii de pe marginea şoselei, pe când capul îi zbura prin aer, apoi lumea sa s-a stins.

SFÂRŞIT